

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB36

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB36", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 . Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb36-txt-shoot-id2d142fc4-149d-4cdf-817b-01693a3205b2.pdf> (tilgået 01. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

At virke katastrofisk.

Hvor angest end Mskene vilde blive for mig, hvis de fik det at vide, hvor fremmed det vilde være dem: vist er det, at det der i al den sidste Tid har beskjeftiget mig, er, om det ikke var det Gud vilde jeg skulde gjøre, at jeg skulde sætte Alt paa at faae en Katastrophe tilveiebragt, paa at blive arresteret, dømt, om muligt, henrettet. Og der er i min Sjel en Bekymring, om jeg, ved at lade dette være, ikke evigt vil fortryde det, en Bekymring mod hvilken jeg ikke veed at sætte Andet end den Tanke, i hvilken jeg bestandigt betroer mig til Gud, at han vil vaage over, at jeg Intet kommer til at forsømme som jeg evigt vilde fortryde at have undladt.

Skulde der være virket katastrofisk, havde jeg tænkt mig, ganske uventet efter den fuldkomneste Taushed at gjøre »Anskriget« at den offentlige Gudsdyrkelse er Guds Forhaanelse, at deeltage i den er Forbrydelse.

Men førend jeg endnu ret her var klar, kom jeg allerede til at gjøre noget Andet nemlig at sætte Artiklen mod Martensen om Mynster ud. Allerede derved var der svækket i Retning af det Katastrophiske.

Fremdeles naar jeg seer hiin Artikel »Anskriget« efter, seer jeg, at den bestandigt har været fra min Side lagt an saaledes, at der skulde følge nogle Følgeblade med; men disse Følgeblade ville atter svække i Retning af det Katastrophiske.

Saa har jeg den store Betænkelighed mig selv betræffende, om jeg nu ogsaa duer til at gaae - hvis det lod sig naae - i Fængsel, at blive, om muligt henrettet, om ikke hele denne Art Fægten vilde virke forstyrrende paa mig, saa jeg ikke kunde tage mig deri.

Dog dette maatte jeg jo i ethvert Tilfælde henstille til Gud.

Men betræffende det at virke katastrofisk er der en ganske anden Betænkelighed. Paa den Maade som jeg havde tænkt mig det, lader det sig virkelig ikke naae. Det Bestaaende er i den Grad demoraliseret, at man kan spytte det lige i Øinene, og det foretrækker at skulke af, hytter sig nok for at anlægge Sag o: D:. Det har jeg jo Erfaring for; ja egl. har jeg allerede opereret i Retning af det Katastrophiske, thi var der mindste Tanke i det Bestaaende om at ville gaae retslig tilværks, da er jo min sidste Artikel mod Martensen saa afgjørende som vel muligt.

Men naar Forholdet er dette, at det Bestaaende i den

Grad er sjunken i Jammerlighed, demoraliseret, vidende med sig selv at det er en Løgn, at det for ingen Priis vover at bruge den Art Fremgangsmaade: at actionere, arrestere, henrette: saa er det uendelig farligt at have marqveret i Retning heraf, om saa Contra-Parten er en Snotte-Klat, man umuliggjør let hele sin egen fremtidige Opereren. Ja og det er fast Synd mod Menigheden; thi det er dog frygteligt, at tænke sig at det skeer (hvad der jo forresten nu skeer) at Alt bliver ved om Søndagen som sædvanligt, efterat der med det Eftertryk som jeg har sagt dem at det er at gjøre Nar af Gud. Den Martensenske Taushed er en rædsom Prostitution ja er egl. en Blasphemie, og Menigheden maatte egl. sige til Martensen ligesom Grevinde Orsini til Marinelli forbarm Dem dog og siig en lille Løgn, det er dog altid bedre end den Art Taushed.

Skulde der da virkes katastrofisk maatte Sagen lægges ganske anderledes an end jeg hidtil har forstaaet det.

Fremgangsmaaden maatte blive i denne Stil.

Man begyndte med at vise at Sagen var saa alvorlig, at al lærd Kamp er en Barnagtighed. Man maatte derfor forlange af det Bestaaende, forlange af det, i Xstds Navn, at det brugte de Midler, det var i Besiddelse [af] til at væрге sig.

Man maatte altsaa selv forlange at der blev anlagt Sag, selv forlange at blive arresteret, selv forlange at der blev gaaet frem med den størst mulige Strengthed indtil paa Liv og Død.

Sigtelsen mod det Bestaaende maatte saa være, at det Hele er en Løgn, Gudsdyrkelse Gudsbespottelse, at deeltage deri Forbrydelse; men tillige maatte Sigtelsen skærpes ved, at man efterviste, at det Bestaaende selv veed, at det er en Løgn, og at det er derfor at man undgaaer at anlægge Sag.

Og selv paa denne Maade troer jeg atter ikke, at det blev muligt virkelig at blive arresteret, end sige henrettet.

O, men rædsomt at tænke sig i hvilket Dyb det Bestaaende er sjunket hvilket Dyb af Jammerlighed og Spidsborgerlighed og Middelmaadighed og Løgn.

Dog just derfor, hvor vil det lyse i Tidernes Løb, dette uforlignelige Epigram over det Bestaaende: at Biskop Mynster skulde begraves som Sandhedsvidne, et af de rette Sandhedsvidner.